

Det Europæiske Regionsudvalgs udtalelse — Kvalitetskontrol af vandrammedirektivet, grundvandsdirektivet, direktivet om miljøkvalitetskrav og oversvømmelsesdirektivet

(2020/C 324/05)

Ordfører:	Piotr CAŁBECKI (PL/EPP), formand for regionen Kujawsko-Pomorskie
Basisdokumenter:	SEC(2019) 438
	SWD(2019) 439
	SWD(2019) 440

POLITISKE ANBEFALINGER

DET EUROPÆISKE REGIONSUDVALG

A. Indledende bemærkninger

1. Det Europæiske Regionsudvalg glæder sig over den rettidige gennemførelse af kvalitetskontrollen af vandrammedirektivet og oversvømmelsesdirektivet i overensstemmelse med vandrammedirektivets artikel 19, stk. 2, hvoraf det fremgår, at »Kommissionen tager dette direktiv op til fornyet overvejelse senest 19 år efter datoen for dets ikrafttræden og foreslår eventuelle nødvendige ændringer af det«;
2. anfører, at vand er vores vigtigste fælles gode og en begrænset ressource, som skal beskyttes og anvendes på en bæredygtig måde både med hensyn til kvalitet og kvantitet. Beskyttelsen og forvaltningen af vand går på tværs af de regionale og nationale grænser, idet 60 % af EU's vandområder strækker sig ud over en enkelt medlemsstat område;
3. påpeger, at EU's vandafhængige sektorer genererer 3,4 bio. EUR om året, hvilket svarer til 26 % af EU's årlige bruttoværditilvækst, og beskæftiger omkring 44 millioner mennesker. Udvalget bemærker samtidig med bekymring, at kun 40 % af Europas overfladevand vurderes at være i god økologisk tilstand og kun 38 % i god kemisk tilstand⁽¹⁾;
4. opfordrer i lyset af covid-19-pandemien til forbedret sterilisering af spildevand, øget forskning i bedre bevaring af spildevand (sort og gråt spildevand) og større udbredelse af naturbaserede løsninger for at fjerne enhver epidemiologisk trussel mod vandkvaliteten;
5. understreger, at vand er uundværligt for miljøet og menneskets eksistens. De lokale og regionale myndigheder i medlemsstaterne spiller en vigtig rolle med hensyn til overvågning samt fastlæggelse af forebyggende og afhjælpende foranstaltninger for at sikre og garantere vand af høj kvalitet. Byerne og regionerne er frontløbere med hensyn til at sikre alle adgang til vand og sanitet som en grundlæggende rettighed. Det er vigtigt at bekæmpe manglen på ekspertise, overdrevet bureaukrati og den manglende tilgang på flere niveauer, som har en negativ indvirkning på effektiviteten, og som kan gøre det umuligt at anvende god praksis på lokalt og regionalt plan;
6. påpeger, at vand betyder så meget for de europæiske borgere, at de valgte at dedikere et af de første europæiske borgerinitiativer til at give udtryk for deres bekymringer angående EU's vandpolitik. Kvalitetskontrollen følger også op på Kommissionens tilsagn som reaktion på borgerinitiativet Right2Water⁽²⁾ om at fremme adgangen til vand og sanitet.

⁽¹⁾ Det Europæiske Miljøagenturs rapport nr. 7/2018, s. 6.

⁽²⁾ https://europa.eu/citizens-initiative/water-and-sanitation-are-human-right-water-public-good-not-commodity_da.

B. Konklusioner af kvalitetskontrollen

7. Det Europæiske Regionsudvalg noterer sig kvalitetskontrollens konklusion om, at direktiverne generelt er formålstjenlige med en vis mulighed for forbedringer. Direktiverne har ført til et højere niveau af beskyttelse af vandområder og styring af risikoen for oversvømmelser. At vandrammedirektivets mål endnu ikke er nået fuldt ud skyldes hovedsageligt utilstrækkelig finansiering, langsom gennemførelse og utilstrækkelig integration af miljømålene i sektorpolitikkerne, og ikke mangler i lovgivningen;

8. anfører, at kemikalier i kvalitetskontrollen udpeges som et område, hvor der er plads til forbedringer og kan opnås bedre resultater. Der er et vist belæg for, at vandrammedirektivet, direktivet om miljøkvalitetskrav og grundvandsdirektivet har mindsket den kemiske forurening af vandet i EU, men analysen peger på tre områder, hvor de gældende lovrammer ikke er optimale: nationale forskelle (forskelle i listerne over lokale forurenende stoffer og deres grænseværdier), listen over prioriterede stoffer (en langvarig proces) og det faktum, at direktivet om miljøkvalitetskrav og grundvandsdirektivet primært evaluerer risikoen for mennesker og miljøet på grundlag af enkelte stoffer uden at tage højde for sammensætningers virkninger og nødvendigvis kun dækker en meget lille andel af de stoffer, der findes i miljøet;

9. påpeger, at kvaliteten af drikkevandsressourcerne fortsat er truet. Udvalget beklager derfor, at kvalitetskontrollen ikke har fokus på funktionen og gennemførelsen af vandrammedirektivets artikel 7 om ikke at forringe kvaliteten af de vandforekomster, der anvendes til indvinding af drikkevand, med henblik på at reducere omfanget af den rensning, der kræves til fremstilling af drikkevand. Leverandører af drikkevand skal kunne være sikre på at kunne få adgang til vandressourcer af høj kvalitet for at mindske omkostningerne til behandling. Udvalget opfordrer Kommissionen og medlovgiverne til at sikre høje kvalitets- og sikkerhedsstandarder samt politisk sammenhæng med henblik på omarbejdningen af drikkevandsdirektivet, herunder dets bestemmelser om adgang til vand⁽³⁾;

10. udtrykker beklagelse over, at kvalitetskontrollen mangler en mere dybdegående analyse af konsekvenserne af EU-Domstolens afgørelse i Weser-sagen⁽⁴⁾. Anvendelsen af klausulerne om forringelse og forbedring fastsat i artikel 4, stk. 1, og af undtagelsesklausulerne i artikel 4, stk. 4-7, i vandrammedirektivet skaber retlig usikkerhed for såvel operatører som myndigheder. Der er navnlig behov for en yderligere analyse af, hvordan dette påvirker aktiviteter, der beskytter miljøet (f.eks. spildevandsrensningsanlæg) eller bidrager til klimaomstilling eller energi- og ressourceforvaltning;

11. fremhæver, at det mildt sagt bliver meget svært at opnå gode resultater inden 2027, idet over halvdelen af alle europæiske vandforekomster i øjeblikket er omfattet af undtagelser, og at det er usandsynligt, at opnå resultater inden fristen i 2027. Udvalget understreger derfor, at man er nødt til i væsentlig grad at intensivere bestræbelserne, øge ressourcerne og forbedre gennemførelsen og håndhævelsen af vandrammedirektivet, og fastholder, at det er nødvendigt at fortsætte beskyttelsen af vand under organerne i vandrammedirektivet selv efter 2027;

12. opfordrer Kommissionen til at supplere evalueringen med erfaringer fra de medlemsstater, der anvender vandrammedirektivet i overensstemmelse med de principper, der er fastlagt i Weserdommen. Det er bekymrende, at flere lande ikke gennemfører direktivet i tilstrækkelig grad, men det er ikke nogen grund til at se bort fra de retlige problemer, der opstår, hvor det sker.

C. Politisk sammenhæng mellem vandrammedirektivet og anden EU-lovgivning

13. Det Europæiske Regionsudvalg opfordrer til mindre silotænkning vedrørende vand og til større sammenhæng og koordinering mellem al indbyrdes forbundet EU-lovgivning, særlig hvad angår spørgsmål om klimaforandringerne, den cirkulære økonomi og nye forurenende stoffer. Klimaresistent vandforvaltning bør integreres i alle EU-politikker, og der bør sættes et klart og ambitiøst mål i vandrammedirektivet for både afbødning af og tilpasning til klimaforandringerne;

⁽³⁾ Kommissionen, Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kvaliteten af drikkevand (omarbejdet) (COM(2017) 753 final — 2017/0332 (COD)).

⁽⁴⁾ EU-Domstolens pressemeddelelse <https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2015-07/cp150074en.pdf>. Hele teksten til Domstolens dom <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=165446&text=&dir=&doclang=DA&part=1&occ=first&mode=DOC&pageIndex=0&cid=2602598>.

14. understreger vandrammedirektivets og oversvømmelsesdirektivets indbyrdes forbindelse med andre politikker, hvor lokale og regionale myndigheder spiller en afgørende rolle, f.eks. fysisk planlægning, landbrug, energiproduktion, navnlig vandkraft (og energiforsyning), anvendelse af grundvand til opvarmning og nedkøling, transport ad vandvejen, menneskers sundhed, turisme, gennemførelse af direktivet om rensning af byspildevand og nitratdirektivet osv.;

15. glæder sig i den forbindelse over den sideløbende evaluering af direktivet om rensning af byspildevand, som spiller en central rolle for spildevandstjenesterne i Europa. Evalueringen har konkluderet nogenlunde det samme som kvalitetskontrollen, nemlig at der er behov for en effektiv gennemførelse af de eksisterende juridiske instrumenter, der kan give væsentlige samfundsmæssige og miljømæssige fordele. Udvalget beklager dog, at evalueringen ikke har analyseret direktivets effektivitet med hensyn til udledning af industrielt spildevand til kloaknet og rensningsanlæg for byspildevand. Ligeledes beklager det den udeblevne juridiske analyse af, hvordan den manglende overensstemmelse mellem vandrammedirektivets artikel 4 og spildevandsdirektivets artikel 10, 7 og 2, stk. 9, påvirker Europas mest effektive rensningsanlæg;

16. understøtter desuden forskellene i medlemsstaternes tilgange til fosfor og eutrofiering og efterlyser større sammenhæng mellem direktivet om rensning af byspildevand og vandrammedirektivet;

17. finder det afgørende, at Kommissionen sikrer øget håndhævelse af de retlige forpligtelser, som vedrører de største belastninger af vandmiljøet, f.eks. de forpligtelser, der er fastsat i nitratdirektivet og direktivet om rensning af byspildevand. Der bør rettes stor opmærksomhed mod nye skadelige sporstoffer, herunder mikroplast og lægemidler, da den aktuelle teknologi, som benyttes i spildevandsrensingsanlæg, ikke er i stand til at fjerne mikroforurenende stoffer helt;

18. understreger, at intensivt landbrug udgør en af de største belastninger for overflade- og grundvand, herunder vandindvinding og forurening forårsaget af pesticider, gødning og lægemiddelrester fra antibiotika til husdyr. Den næste fælles landbrugspolitik må tage fuldt ud højde for landbrugsaktiviteternes indvirkning på vand og fremme en overgang til mere vandvenlige landbrugsmetoder. Løsningerne kan omfatte forslag om at udvide miljøbetingelserne for adgang til betalinger til at omfatte alle bestemmelserne i vandrammedirektivet, at fremme mere økologisk landbrug gennem »økoordinationer« og at tilskynde til dialog og udveksling af bedste praksis med aktiv deltagelse af vandleverandører, relevante NGO'er og landbrugere;

19. minder om, at vand har stor betydning for en velfungerende biosfære, bioproduktivitet og absorptionsevne, og at det påvirker og påvirkes af aktiviteterne i mange forskellige økonomiske sektorer, navnlig landbrug, energi og industri. Igangværende eller kommende drøftelser i den nuværende lovgivningsperiode er en enestående mulighed for at sikre, at vand og de overordnede mål for vandrammedirektivet inkluderes i politikkerne for øvrige sektorer. Udvalget understreger, at den europæiske grønne pagt indeholder ambitiøse mål om at mindske ressourceforbruget, forurening og toksicitet. Strategier som den nye handlingsplan for den cirkulære økonomi, handlingsplanen for nulforurening, den nye strategi for biodiversitet og fra jord til bord-strategien bør derfor tydeligt indarbejde målene for vandrammedirektivet for at sikre fuld sammenhæng mellem politikkerne;

20. understreger potentialet ved at anvende genvundet vand til kunstvanding i landbruget for at mindske vandknaphed, støtte tilpasningen til klimaforandringerne og fremme den cirkulære økonomi. Udvalget glæder sig i den forbindelse over Rådets og Europa-Parlamentets vedtagelse af forordningen om mindstekrav til genbrug af vand og gentager sin holdning til genbrug af vand, som den kommer til udtryk i den tilhørende udtalelse ⁽⁵⁾;

21. opfordrer Kommissionen til at oprette et fuldt operationelt overvågningssystem til regelmæssig indsamling af ajourførte målte data om pesticidrester i miljøet (navnlig i jordbunden og i vand), om muligt med udgangspunkt i de positive erfaringer fra jordbundsovervågningsordningen LUCAS (statistisk undersøgelse af arealanvendelse og arealdække);

22. glæder sig over Kommissionens afgørelse af 13. januar 2020 om at forbyde thiacloprid, et neonicotinobaseret pesticid, som giver anledning til miljømæssige betænkeligheder, særligt hvad angår dets påvirkning af grundvandet, og som Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet betragter som sundhedsfarlig for mennesker. Udvalget slår desuden til lyd for et forbud mod glyphosat samt en fælles landbrugspolitik, der arbejder hen imod et ophør for brug af pesticider.

⁽⁵⁾ Det Europæiske Regionsudvalgs udtalelse om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om mindstekrav til genbrug af vand (EUT C 86 af 7.3.2019, s. 353).

D. Næste skridt til at opnå en god tilstand i EU's vandområder

23. Det Europæiske Regionsudvalg understreger kraftigt, at vandrammedirektivet er blevet en milepæl i forbedringen af Europas vandressourcer og et referencepunkt for andre kontinenter. I betragtning af nye udfordringer (f.eks. klimaforandringerne, mikroplast, lægemidler, kemikalier, antibiotika osv.) og nye løsninger (nye teknologier og metoder) gennem de seneste 20 år og i lyset af verdensmålene for bæredygtig udvikling og den europæiske grønne pagt er der dog hårdt brug for en opdatering af vandrammedirektivet;

24. efterlyser i den henseende et paradigmeskift mod at se biosfæren på en udviklingsorienteret måde (øget opmærksomhed på, at biosfæren altid har forandret sig) og på en mere økosystembaseret måde (herunder afstrømningsområders bæredygtighed og dekarbonisering) samt en bedre forståelse af de økologiske processer, herunder vand-, kulstof-, nitrogen- og fosforkredsløb;

25. påpeger, at hvert afstrømningsområde i forbindelse med det nye paradigme bør betragtes som en enestående »platonisk superorganisme«, hvor en kombination af geomorfologi, klima, økosystemer (både menneskeligt modificerede og naturlige områder) og forskellige former for menneskelig aktivitet påvirker vandkredsløbet og den økologiske tilstand. Dette bør ikke kun ses fra et sikkerheds- og ressourcemæssigt perspektiv, men primært som et middel til at sikre en bæredygtig fremtid, sundhed og god livskvalitet for alle;

26. håber, at resultaterne af kvalitetskontrollen vil sætte gang i udviklingen af et tværfagligt, integrerende paradigme og relaterede innovative løsninger for at opnå nulforurening af luft, vand og jord i forbindelse med den europæiske grønne pagt. Udvalget anser det for bydende nødvendigt at bevare og genoprette biodiversiteten i floder, søer, vådområder og flodmundinger samt at forebygge og mindske eventuelle skader forårsaget af oversvømmelser;

27. efterlyser udvikling af en ny, holistisk dimension af vandrammedirektivet, hvor forebyggelse af oversvømmelser integreres med tørkehåndtering og tiltag til at forbedre afstrømningsområdernes bæredygtighedspotentiale (fra et økohydrologisk perspektiv, som består af fem elementer: vand, biodiversitet, modstandsdygtighed over for klimaforandringer, økosystemtjenester for samfundet og andre områder, navnlig kultur og uddannelse);

28. fremhæver behovet for at udvikle og implementere bedste forvaltningspraksis og innovative teknologier til at mindske forureningen fra sporstoffer, herunder pesticider, antibiotika, mikroplast og andre farlige stoffer. Udvalget understreger, at man bør tackle forureningen ved kilden ved hjælp af en overordnet strategi baseret på informerede og deltagelsesbaserede processer, som inddrager borgerne, hvor alle aktører spiller en rolle, og at man bør vælge de mest rimelige og omkostningseffektive løsninger. Løsningerne bør tilpasses til de lokale forhold, tage fat på konsekvenserne for manglende gennemførelse og imødekomme veldefinerede behov og langsigtede overvejelser i stedet for at bygge på »lette teknologiske løsninger« som understreget i Kommissionens kvalitetskontrol;

29. efterlyser mere forskning og innovation inden for diversificering af vandkilder for at garantere en sikker vandforsyning, navnlig i de europæiske byer, som tiltrækker et stigende antal borgere, og regioner, som i stigende grad rammes af lange tørkeperioder;

30. foreslår en omgående implementering af innovative værktøjer for at sikre en god økologisk tilstand i de europæiske afstrømningsområder, såsom økohydrologiske naturbaserede løsninger (se UNESCO's rapport om den globale vandudvikling (WWAP), »Nature-Based Solutions for Water«). Udvalget påpeger, at økohydrologiske naturbaserede løsninger opgraderer effektiviteten af hydrotekniske infrastrukturer, særligt inden for landbrugslandskaber og bymiljøer, med hensyn til afbødning af og tilpasning til aktuelle klimaforandringer og fremmer det flerdimensionelle potentiale for afstrømningsområders bæredygtighed i forbindelse med de fem elementer vand, biodiversitet, modstandsdygtighed over for klimaforandringer, økosystemtjenester for samfundet og kultur og uddannelse)⁽⁶⁾. De fremmer også en holistisk tilgang ved at tilskynde til tværfaglig bæredygtighedsforskning og uddannelse;

⁽⁶⁾ Ecohydrology as an integrative science from molecular to basin scale: historical evolution, advancements and implementation activities.

Professor Maciej Zalewski: Ecohydrology and Hydrologic Engineering: Regulation of Hydrology-Biota Interactions for Sustainability.

31. henleder opmærksomheden på små og mellemstore rensningsanlæg, som har et vedvarende problem med et periodisk fald i effektiviteten, og anbefaler at benytte de økohydrologiske naturbaserede løsninger — sekventielle systemer for sedimentering og biofiltrering — til at mindske forurenende stoffer i udstrømningen og dermed sikre god økologisk status i ferskvandsøkosystemerne;

32. understreger, at økohydrologiske naturbaserede løsninger ifølge den seneste rapport om den globale vandudvikling kun benyttes i forbindelse med 5 % af de vandrelaterede investeringer, men at denne andel burde være højere. Forurening fra diffuse kilder og stormvand fra byområder tegner sig for næsten 50 % af den overordnede forurening i afstrømningsområderne (forurening fra diffuse kilder fra landbrugslandskaber og stormvand fra byområder samt transportinfrastrukturområder og den store mængde af fosfor og nitrogen fra diffuse kilder, f.eks. i Østersøen). Denne forurening tackles bedst med økohydrologiske naturbaserede løsninger. Det vil sige, at de økohydrologiske naturbaserede løsninger bør anvendes 10 gange oftere, end de gør i dag, for at afbøde konsekvenserne af forureningen, navnlig ved at implementere naturbaserede løsninger inden for rammerne af de økohydrologiske principper;

33. fremhæver, at oversvømmelsesdirektivet i betragtning af de stigende konsekvenser af klimaforandringerne bør integreres med vandrammedirektivet for at øge grundvandsdannelsen, floddalenes bindingsevne gennem binding i flodsletterne, inddæmningerne og genoprettelsen af vandstandene i de omgivende søer og vådområder. Udvalget understreger, at det er afgørende at forbedre afstrømningsområdernes bindingsevne, da vand — ved at stimulere den biologiske produktivitet — øger akkumulering af kulstof og cirkuleringen af næringsstoffer og dermed forhindrer næringsstoffer i at lække til vandet og atmosfæren og afværger eutrofieringen og giftig algevekst;

34. understreger, at den fælles landbrugspolitik, nitratdirektivet og forordningen om plantebeskyttelsesmidler bør harmoniseres med vandrammedirektivet med henblik på at nedbringe forureningen fra diffuse kilder (nitrogen og fosfor), som i den senere tid har genereret 20-50 % af næringsstofbelastningen i søer, reservoirer og kystområder. I regioner med en koncentration af industrielt husdyrhold synes det vanskeligt at indfri denne målsætning, hvis den fælles landbrugspolitik og de nationale politikker ikke — i overensstemmelse med målsætningerne i den grønne pagt, biodiversitetsstrategierne og fra jord til bord — tager fat på en kraftig reduktion af denne form for husdyrbrug. En etablering af meget effektive randzoner mellem land og vand, som består af denitrifikationsbarrierer og geokemiske barrierer, kunne også bidrage hertil. Udvalget understreger, at man ved at øge landbrugslandskabets kompleksitet (randzoner mellem land og vand, trærækker og læhegn) kan mindske det vandtab fra jorden, som forårsages af kraftig vind samt forebygge tab af organisk materiale og kulstof fra jorden. Sådanne metoder (randzoner mellem land og vand, trærækker og læhegn) samt andre foranstaltninger til at øge vands bindingsevne i landskabet bør derfor inkorporeres i bioøkonomistrategien. Det vil i væsentlig grad kunne øge opsamlings- og lagringen af CO₂, hvilket er en af prioriteterne i den grønne pagt;

35. fremhæver, at stormvand i byområder kan generere 10-20 % af den forurenende næringsstofbelastning i afstrømningsområderne, og at en effektiv afbødning af denne indvirkning kan sikres først og fremmest i nybebyggelse ved hjælp af billige avancerede økohydrologiske naturbaserede løsninger såsom sekventielle systemer for sedimentering og biofiltrering og hybride systemer, som integrerer traditionelle hydrotekniske infrastrukturer med de økohydrologiske naturbaserede løsninger. Det bør koordineres med foranstaltninger, der tilpasser bebyggelsen til et klima i forandring. Hvor det er praktisk muligt, bør løsningerne også finde anvendelse for eksisterende bebyggelse;

36. minder om, at RU i sin udtalelse om reformen af den fælles landbrugspolitik foreslår, at man i den kommende fælles landbrugspolitik inkluderer fem kvantificerbare miljømål (frem mod 2027), herunder en garanti for, at 100 % af overfladevandet og grundvandet er i overensstemmelse med nitratdirektivet, uden undtagelse;

37. påpeger, at tidsrammen for gennemførelse af foranstaltningerne i de relevante forvaltningsplaner for vandområder er for kort, da en miljømæssig reaktion kan tage meget længere tid end cyklussen på seks år. Udvalget opfordrer derfor til at forlænge planperioderne med mindst to perioder mere indtil 2039 samt lokale og regionale myndigheder til at udvikle innovative langsigtede projekter (?);

38. mener, at planerne for vandområder og de nationale planer i visse medlemsstater ofte mangler løsninger for bebyggede områder med lav risiko for oversvømmelse, hvor det er blevet umuligt at opføre bygninger, herunder gennemføre renovering med henblik på beskyttelse mod oversvømmelser. Kommissionen og dens agenturer bør i den henseende hjælpe flere medlemsstater med at finde hensigtsmæssige løsninger;

(?) Et eksempel herpå er genetableringen af laksebestanden i Rhinen, som gradvist begyndte at forsvinde i 1950'erne. Rhinkommissionen begyndte at gennemføre praktiske foranstaltninger i 1991, men de vellykkede resultater kunne først ses 20 år senere.

39. understreger behovet for større sammenhæng mellem vandrammedirektivet, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/128/EF⁽⁸⁾ om en ramme for Fællesskabets indsats for en bæredygtig anvendelse af pesticider, der er i overensstemmelse med EU's miljømål, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006⁽⁹⁾ om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH) for at øge overvågningsindsatsen og herefter udpege de bedste foranstaltninger. Farlige kemikalier skal stoppes ved kilden, og producenterne af markedsførte produkter skal pålægges et større ansvar;
40. opfordrer til, at man undersøger muligheden for at benytte vandområder i gennemførelsen af den grønne pagt, især potentialet ved at anvende algefarme til naturlig opsamling af CO₂, kulstofneutral energi og husdyrfoder;
41. mener, at gennemførelsen af 2030-dagsordenen og FN's 17 mål for bæredygtig udvikling bør være en integreret del af revisionen af vandrammedirektivet;
42. opfordrer Kommissionen til at knytte vandrammedirektivet bedre sammen med de lokale og regionale territoriale særpræg. I betragtning af de lokale og regionale bakke- og bjergområders relative skrøbelighed på grund af klimaforholdene og — navnlig hvad angår flodvandsforekomsterne i Appenninerne — deres stadig mere foranderlige karakter, repræsenterer henvisningen til de betingelser, der er udpeget for denne type vandforekomst (og formentlig de fastlagte overvågningsmetoder), ikke målet tilstrækkeligt. Det resulterer i en klassificering, som undervurderer områdernes kvalitet, selv uden det menneskeskabte pres, som er et kritisk forhold, der forværres af klimaforandringerne;
43. opfordrer Kommissionen til at hjælpe med at øge gennemførelsespotentialet i byer og regioner i hele EU ved at udvide eksisterende platforme til udveksling af bedste praksis og knowhow samt gennem finansielle værktøjer til at støtte overførslen af innovative metoder og systemer på tværs af regionerne;
44. mener, at vandrammedirektivet og dets omfattende anvendelsesområde, i betragtning af vandforekomsternes kulturelle, historiske og sociale dimensioner, bør anvendes til at fremme tværfagligt samarbejde og åbenhed og bemyndige borgerne som »interesserede parter«, så de kan give udtryk for deres holdninger i beslutningsprocessen, bl.a. angående økonomiske aspekter inden for alle miljøtjenester og ikke kun dem, der vedrører vandforsyning og -behandling;
45. opfordrer i den forbindelse og i overensstemmelse med god forvaltningspraksis til, at der udvikles en metode til at sikre regelmæssig dialog mellem alle relevante parter — beslutningstagere, samfundsorganisationer og forskere (»borgervidenskab«) — for at forbedre deres engagement i udviklingen og gennemførelsen af innovative løsninger;
46. tilskynder nationale, regionale og lokale myndigheder med offentligt ejede vandværker til at deltage i initiativet *Water Erasmus*, som giver teknisk personale mulighed for at besøge modparter i andre medlemsstater og lære af deres vandforvaltningspraksis. Der bør i højere grad gøres brug af denne form for udveksling samt andre initiativer såsom tekniske workshops, da det giver mulighed for at skabe opmærksomhed, fremme dialog, lære om løsninger og opbygge kapacitet;
47. opfordrer Kommissionen til at benytte alle instrumenter for at forhindre enhver form for spild af vandressourcerne og sikre en korrekt vedligeholdelse af de anlæg, der forvalter vandgennemstrømningen;
48. opfordrer Kommissionen til at minde alle nationale og lokale institutioner om, at vand er et grundlæggende offentligt gode, og i den henseende sikre en bedre gennemførelse af prispolitikker for vand i overensstemmelse med princippet om omkostningsdækning fastlagt i vandrammedirektivets artikel 9, at henvise til husholdninger, landbrug og industri som »vandforbrugere« og at anbefale anvendelsen af prisfastsættelsesmetoder, der tilskynder til ressourcebevarelse, som f.eks. sommerpriser eller priser for forbrugsblokke. Desuden bør princippet om at forurenere betaler anvendes fuldt ud gennem bæredygtige finansieringsinstrumenter såsom udvidet producentansvar;

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/128/EF af 21. oktober 2009 om en ramme for Fællesskabets indsats for en bæredygtig anvendelse af pesticider (EUT L 309 af 24.11.2009, s. 71).

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18. december 2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur og om ændring af direktiv 1999/45/EF og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/94 samt Rådets direktiv 76/769/EØF og Kommissionens direktiv 91/155/EØF, 93/67/EØF, 93/105/EF og 2000/21/EF (EUT L 396 af 30.12.2006, s. 1).

49. understreger, at de svindende globale vandressourcer skaber globale forskelle, som kan føre til regionale og globale konflikter. For at forhindre dette er det meget vigtigt at udveksle nye paradigmer, nye metoder og nye systemiske løsninger på verdensplan, især med de områder, hvor vandressourcerne er begrænsede, som Afrika og Mellemøsten. Udvalget foreslår, at Kommissionen undersøger muligheden for at samarbejde med UNESCO's mellemstatslige hydrologiske program for at forbedre Europas førende rolle med hensyn til at sikre vandbæredygtighed på verdensplan;

50. opfordrer til, at beskyttelsen af vandkilder også håndhæves i EU's kandidat- og tiltrædelseslande.

Bruxelles, den 2. juli 2020.

Apostolos TZITZIKOSTAS

*Formand for
Det Europæiske Regionsudvalg*
